

Arrest

nr. 185 160 van 6 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE VUYST *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, van Arabische etnie te zijn en een sjiitische moslim te zijn. U werd geboren in Al Rumaitha in de Al Muthanna provincie in 1995. U woonde heel uw leven in de Al Kashla wijk in Al Rumaitha. Na het vierde jaar van de lagere school stopte u met studeren. U werkte van uw 12de tot uw 18de in een zaak voor autobanden. In 2012 trad u in dienst bij de Iraakse Federale Politie. Na een opleiding van zes maanden in Sadr Al Qanat in Bagdad werd u toebedeeld aan de hoofdvestiging van de eerste firqa van de Federale Politie. Deze is gestationeerd in de Al Mashtal-wijk in Bagdad. U werkte daar in een ondersteunende functie als bewaker van het bureau van Aqid H.(...) Y.(...) A.(...), de bevelhebber van de eenheid.

U hoorde van andere leden van de Federale Politie dat zij tijdens opdrachten tegen IS onschuldige burgers moesten aanvallen. U weigerde daarom deel te nemen aan externe missies en opleidingen. Wanneer u door de onderofficier K.(...) op een lijst voor een dergelijke missie werd gezet, kocht u de officier die op de personeelsadministratie werkte, Mulazim A.(...) A.(...), om zodat hij u terug van de lijst haalde.

Op 3 augustus 2015 werd u door K.(...) op de lijst gezet voor een externe operatie. Mulazim A.(...) A.(...) was die dag niet aanwezig dus u kon hem niet omkopen. U zei tegen K.(...) dat u niet wenste deel te nemen aan de operatie. A.(...) verwittigde Aqid A.(...), die u bij hem riep. Hij probeerde u te overtuigen om toch deel te nemen en u zei dat u toestemde. U besloot echter stiekem de kazerne te verlaten. U vervalste een verlofformulier en vertrok naar Al Rumaitha. U verbleef een half uur bij uw ouders en dook dan onder bij uw oom. U werd nadien opgebeld door K.(...) om te weten waar u zat. U vertelde hem dat u niet zou deelnemen aan de missie. K.(...) deelde u daarop mee dat er een dossier tegen u zou worden opgesteld bij de militaire rechtbank.

Op 16 augustus 2015 verliet u Irak via de luchthaven van Bagdad. U vloog naar Izmir vanwaar u uw reis illegaal verderzette. Op 31 augustus 2015 kwam u in België aan en op 2 september 2015 vroeg u asiel aan. U vernam na uw aankomst in België van uw ouders dat de Federale Politie u bij u thuis was komen zoeken.

U vernam ook van uw ex-collega bij de Federale Politie, J.(...) A.(...), dat er een dossier tegen u is voor desertie en lafheid.

U vreest bij terugkeer naar Irak te worden opgepakt en veroordeeld te worden tot vijf jaar gevangenisstraf en het terugbetalen van een deel van uw lonen.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart (origineel), afgifte op 15 april 2015 in Al Rumaitha; uw nationaliteitsbewijs (origineel), afgifte op 19 oktober 2011 in Al Muthanna; uw badge van de Federale Politie (origineel), afgifte op 9 november 2014; uw kieskaart voor veiligheidspersoneel (origineel); de woonstkaart van uw vader (kopie), afgifte op 10 augustus 2014 in Al Rumaitha; de rantsoenkaart van uw gezin (kopie), afgifte op 12.12.2013 in Al Rumaitha en vijf foto's van u en uw collega's op uw werkplaats.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in Al Muthanna op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw desertie verschillende tegenstrijdigheden bevatten die ertoe leiden dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan het feit dat u deserteerde in de omstandigheden die u aanhaalt.

U verklaarde tijdens uw eerste gehoor dat u er na uw desertie erachter kwam dat de opdracht die u had moeten uitvoeren tegen IS was in het grote stadion van Anbar (gehoorverslag 19 augustus 2016, p. 24). Bij uw tweede gehoor verklaarde u echter dat u nooit hebt geweten om welke opdracht het ging. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u dat u het vergeten bent omdat u al één jaar in België bent (gehoorverslag 28 september 2016, p. 3). Deze uitleg kan uw geloofwaardigheid niet herstellen. Het is niet aannemelijk dat u tussen uw desertie en het eerste gehoor een jaar lang hebt onthouden dat het om een opdracht in Anbar ging, maar dat dan op de zes weken tussen de twee gehoren dit toch vergeten zou zijn.

Een tweede tegenstrijdigheid betreft het tijdstip van het telefoontje van K.(...) die u na uw desertie vroeg waar u zat. Tijdens uw vrij relaas tijdens het eerste gehoor vertelde u dat u deserteerde en naar huis ging. Khalid belde en vroeg waar u zat, u vertelde hem dat u thuis zat en hij zei dat hij een dossier tegen u zou beginnen bij de militaire rechtbank. U bent direct vertrokken naar uw oom (gehoorverslag 19 augustus 2016, p. 13). Later in hetzelfde gehoor vertelt u dat Khalid u de ochtend na uw desertie belde

toen u al bij uw oom was. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u voordien iets anders had verklaard, zegt u dat dat dan verkeerd was overgekomen en dat u niet eens een uur thuis bleef, maar quasi meteen naar uw oom vertrok (gehoorverslag 19 augustus 2016, p. 21). Deze uitleg is niet afdoende om de tegenstrijdigheid op te lossen aangezien u er werd gevraagd om tijdens uw vrij relaas chronologisch over de evenementen die tot uw vertrek leidden te vertellen. Toen u vertelde over deze evenementen, was er geen enkele reden waarom u eerst zou vermelden dat u een telefoontje van K.(...) kreeg en dan dat u naar uw oom vertrok, als dit niet in die volgorde was gebeurd. Bovendien gaf uw relaas de indruk dat u omwille van het telefoontje van K.(...) naar uw oom vertrok. Er dient daarenboven te worden opgemerkt dat u bij uw tweede gehoor een derde tegenstrijdig tijdstip gaf van het telefoontje van K.(...), u vertelt namelijk dat hij u drie of vijf dagen na uw vertrek uit de kazerne belde, maar dat u het niet meer weet. U zegt dat K.(...) u zei dat u een paar dagen afwezig was. Geconfronteerd met het feit dat u bij het eerste gehoor zei dat het de ochtend na uw desertie was, zegt u dat u inderdaad een schatting maakte en het niet meer weet. Het valt ten eerste weeral op dat u zich wel gedurende het jaar tussen uw asielaanvraag en uw eerste gehoor bepaalde zaken kon herinneren, maar die zaken dan vergeten zou zijn in de korte periode tussen het eerste en het tweede gehoor. Bovendien is het niet logisch dat de Federale Politie u pas drie of vijf dagen nadat u uit de kazerne verdween zou proberen te contacteren. U zegt hierop dat K.(...) u misschien echt wou helpen en u wou waarschuwen (gehoorverslag 28 september 2016, p. 4). Dit legt echter niet uit waarom de Federale Politie zo lang zou wachten om te zien waar u zit. Zij kwamen namelijk sinds de ochtend na uw desertie een man tekort voor een operatie.

U legt daarenboven geen enkel document neer dat uw desertie staakt. U verklaart dat u niet weet waar het vervalste verloofformulier ligt dat u gebruikte om de kazerne te verlaten (gehoorverslag 28 september 2016, p. 3).

Er kan door de bovenvermelde elementen geen geloof meer wordt gehecht aan uw verklaringen omtrent de omstandigheden van uw desertie.

Aangezien uw verklaringen over uw desertie niet aannemelijk zijn, tast dit ook meteen de geloofwaardigheid aan van uw verklaringen over het gerechtelijk dossier tegen u omwille van deze desertie. Uw verklaringen over deze gerechtelijke vervolging zijn bovendien ook vaag, incoherent en tegenstrijdig.

Het valt het CGVS vooreerst op dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de procedure die tegen u zou ingesteld zijn omwille van uw desertie. U verklaart tijdens het eerste gehoor namelijk dat u via een ex-collega weet dat er een vonnis bij verstek tegen u is uitgesproken (gehoorverslag 19 augustus 2016, p. 23). Tijdens uw tweede gehoor antwoordt u echter op de vraag of er al een veroordeling is geweest, dat u het niet weet, dat u enkel weet dat er een rechtszaak is.

Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u de keer ervoor verteld had dat u bij verstek veroordeeld was, zegt u dat u het niet meer weet en dat u een andere persoon bent door de lange periode dat u in onzekerheid verkeert in België (gehoorverslag 28 september 2016, p. 8). Deze uitleg is niet afdoende om te verklaren waarom u zich niet meer zou herinneren dat u veroordeeld bent geweest. Een veroordeling voor uw desertie is namelijk hét centraal punt van uw asielrelaas. Door bovenstaande tegenstrijdigheid kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen dat u reeds veroordeeld zou zijn geweest.

U legt bovendien geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u ongewettigd afwezig bent gebleven.

Gevraagd naar documenten met betrekking tot uw gerechtelijk dossier verklaart u tijdens het eerste gehoor dat u er geen hebt en dat het heel moeilijk is om er aan te geraken. U vertelt wel dat er na uw vertrek uit Irak een militaire deurwaarder bij uw thuis is geweest maar dat u daar ook geen document van hebt (gehoorverslag 19 augustus 2016, p. 21-22). Tijdens het tweede gehoor zegt u nogmaals dat u er geen hebt en er geen kan krijgen. Uw familie kan er ook niet aan geraken. U zegt dat het om een militaire zaak gaat en dat het niet gemakkelijk is om aan de strikt geheime documenten te geraken. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat, volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, mensen tegen wie er een procedure loopt bij de rechtbank van de interne veiligheidsdiensten wel een kopie van hun gerechtelijk dossier kunnen opvragen (deze informatie is bijgevoegd aan het administratief dossier) stelt u de retorische vraag of mensen die veroordeeld worden een kopie van de

uitspraak kunnen krijgen. Er wordt dan nogmaals gezegd dat het toch logisch is dat u documenten zou kunnen krijgen, al was het om een advocaat te raadplegen. U antwoordt daarop dat u buiten het land bent en geen advocaat kan raadplegen om de stukken op te vragen. Nogmaals gevraagd waarom uw familie niet aan de documenten kan geraken, antwoordt u kort dat dat niet kan (gehoorverslag 28 augustus 2016, p. 5-6). Er dient te worden geconcludeerd dat u geen afdoende verklaring kan geven waarom u geen enkel document met betrekking tot uw gerechtelijke vervolging kan neerleggen. Volgens artikel 64 van de "Rules of criminal procedure for the International Security Forces" (zie informatie bijgevoegd aan het administratief dossier) mogen de beklaagde en zijn advocaat trouwens het gerechtelijk dossier inkijken en er een kopie van verkrijgen. Er zijn dus wel degelijk mogelijkheden om aan documenten met betrekking tot uw proces te geraken.

Met betrekking tot het vonnis bij verstek, verklaart u bij het eerste gehoor dat u geen document ervan hebt gekregen en dat uw ouders er niet aan kunnen geraken omdat zij hier niet voor kunnen gaan aankloppen. Er wordt dan geopperd dat als een persoon veroordeeld wordt, hij hiervan toch op de hoogte moet worden gesteld. U antwoordt hierop dat het anders is bij de militaire rechtbank waarbij de persoon ingeseind wordt en meteen gearresteerd (gehoorverslag 19 augustus 2016, p. 23). Dit verklaart niet waarom u geen enkel document zou kunnen verkrijgen met betrekking tot uw veroordeling. U verklaarde bovendien eerst zelf dat er pas bij het vonnis iets op papier staat bij een militaire rechtszaak (gehoorverslag 19 augustus 2016, p. 22). Uw verklaringen over het al dan niet bestaan van een vonnis op papier zijn dus tegenstrijdig. U hebt dus geen afdoende uitleg waarom u geen document kan neerleggen dat staat dat er een vonnis bij verstek tegen u is uitgesproken.

Het valt ook op dat u bijzonder weinig informatie kan geven over de gerechtelijke vervolging die tegen u zou zijn ingesteld in Irak.

Er wordt u tweemaal gevraagd om alles te vertellen wat u weet over het gerechtelijk dossier tegen u. De eerste keer antwoordt u algemeen met betrekking tot de gevangenisstraf en geldboete die volgens u wordt opgelegd aan mensen die deserteren. De tweede keer wordt er u weer gevraagd om alles te vertellen wat u weet over de gerechtelijke vervolging tegen u, en te zeggen wat er wanneer gebeurd is. U antwoordt algemeen en vaag: "Zij hebben momenteel mijn dossier opgestuurd naar de militaire rechtbank. Ik heb momenteel drie overtredingen gedaan, ten eerste zonder toestemming de kazerne verlaten, gedeserteerd van mijn dienst en het land verlaten. Het is mogelijk dat er voor elke overtreding een rechtszaak volgt." Er wordt dan een derde maal gevraagd om echt alles met betrekking tot het gerechtelijk dossier tegen u te vertellen en u verklaart zeer vaag: "Nu ben ik al één jaar en drie maanden hier ongeveer, ik heb geen contacten meer met mijn oude collega en vrienden maar ik weet dat als ik terugga word ik meteen opgepakt en in de gevangenis gestoken om voorgeleid te worden voor de rechter" (gehoorverslag 28 september 2016, p. 4). U slaagt er dus niet in om, ondanks herhaaldelijk aandringen, een duidelijk overzicht te geven van de verschillende stappen die reeds tegen u zijn ondernomen op gerechtelijk vlak.

U verklaart daarenboven dat uw familie ook geen informatie heeft over de gerechtelijke vervolging tegen u. U zegt ook dat de Federale Politie maar één keer bij uw thuis is geweest om u te komen zoeken. U kan echter niet zeggen wanneer dit was, zelfs niet ongeveer. U zegt dat u niet wil verkeerde informatie geven die dan tegen u gebruikt zal worden. Het feit dat de Federale Politie u bij uw thuis kwam zoeken is een ingrijpende gebeurtenis die op u en uw familie toch indruk moet hebben nagelaten. Het is dus niet geloofwaardig dat u geen enkele tijdsindicatie kan geven van dit incident. Er wordt dan ook aangedrongen om een antwoord te geven maar u verwijst naar het feit dat u al lang in België bent en dat u zich niet alle details herinnert (gehoorverslag 28 september 2016, p. 4-5). Bovendien vertelde u bij uw eerste gehoor dat de militaire deurwaarder twintig dagen na uw vertrek uit Irak u bij uw thuis was komen zoeken (gehoorverslag 19 september 2016, p. 21-22). U kon bij het eerste gehoor dus wel een antwoord geven. De indruk wordt dus sterk gewekt dat u weigerde bij uw tweede gehoor een antwoord te geven omdat u zich niet herinnerde wat u had verklaard bij het eerste gehoor en hiermee geen tegenstrijdigheid wou creëren. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en het kan dus ook niet als aannemelijk worden beschouwd dat de Federale Politie u bij uw thuis is komen zoeken.

U vertelt dat, buiten het bezoek van de Federale Politie aan uw huis, uw familie niks heeft gehoord over de vervolgingen tegen u. U zegt dat zij ook niets hebben gevraagd. Zij zijn oude mensen en zolang u in België zit bent u veilig. Het is niet aannemelijk dat uw familie niet alle mogelijke informatie zou proberen te verzamelen over het gerechtelijk proces waardoor u Irak moest ontvluchten. Het zou namelijk kunnen dat de rechtbank uiteindelijk beslist heeft niet te vervolgen en dat er voor u geen probleem meer is.

Geconfronteerd met deze vaststelling antwoordt u ontwijkend dat uw ouders oude mensen zijn en dat zij niet naar dit soort instanties kunnen gaan om informatie te zoeken (gehoorverslag 28 september 2016, p. 9). Dit is echter geen afdoende uitleg waarom uw familie geen enkele moeite zou hebben gedaan om te weten hoe het precies zat met de vervolging die tegen u werd ingesteld en waardoor u het land verliet.

U hebt daarenboven zelf ook bijzonder weinig concrete informatie over de aanklacht tegen u. Tijdens het gehoor wordt u geconfronteerd met de vaststelling dat volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, mensen die uit de politie ongewettigd afwezig zijn ontslagen worden, en eventueel veroordeeld worden tot een gevangenisstraf met uitstel en een geldboete. U zegt dat dat niet kan en dat de persoon bij de gewone desertie wordt veroordeeld en in de gevangenis gezet en daarnaast tijdens zijn detentie de helft van zijn loon krijgt. U reageert ook dat u als lid van de Federale Politie wél een risico loopt gestraft te worden als deserteur, omdat er tegen u ook een aanklacht loopt voor lafheid (mutagadelin het Arabisch). U hebt deze aanklacht echter nooit op papier gezien. U verklaart enkel vaag dat u weet dat desertie en lafheid de aanklachten zijn omdat "die Raes Uraffa heeft een paar dagen na mijn desertie gebeld en zei dat ik moest terugkomen naar de dienst, anders krijg je problemen. Hij heeft wel uitgelegd welke problemen te verwachten, hij zei dat er een onderzoekscommissie wordt opgericht om jouw desertie te onderzoeken, en daarnaast is het mogelijk dat ze je naar de rechter sturen wegens het feit dat je je dienst hebt neergelegd en niet hebt deelgenomen aan de opdracht" (gehoorverslag 28 september 2016, p. 6-7). Bovendien verklaarde u voordien, zoals eerder aangehaald, "Zij hebben momenteel mijn dossier opgestuurd naar de militaire rechtbank. Ik heb momenteel **drie** overtredingen gedaan, ten eerste zonder toestemming de kazerne verlaten, gedeserteerd van mijn dienst en het land verlaten. Het is **mogelijk** dat er voor elke overtreding een rechtszaak volgt." (gehoorverslag 28 september 2016, p. 4). Het valt op dat u het plots over drie, in plaats van twee, overtredingen hebt en zegt dat er slechts een mogelijkheid is voor een rechtszaak met betrekking tot deze overtredingen. U bent dus eigenlijk helemaal niet zeker wat de aanklacht tegen u precies zou zijn. U verklaart dat de aanklacht niet op papier wordt overhandigd aan de persoon in kwestie (gehoorverslag 19 september 2016, p. 22). Indien dit klopt kan u dus ook niet weten wat de aanklacht tegen u is. U brengt dus geen enkel concreet element aan dat staat dat u wordt aangeklaagd voor desertie en lafheid.

U verklaart ook dat er reeds een terechtzitting geweest is in uw zaak en dat uw naam overal geseind is geweest. U weet echter niet meer wanneer dit is gebeurd. Gevraagd naar hoe u weet dat deze zaken zijn gebeurd, antwoordt u eerst ontwijkend dat u zeven maanden geleden contact had met collega's en vrienden en daarna niet meer. Wanneer de vraag nogmaals gesteld wordt, antwoordt u dat het een vanzelfsprekende procedure is en legt uit wat het betekent wanneer iemand geseind wordt. Nadien wordt er nog eens gevraagd hoe u weet dat er een terechtzitting is geweest en antwoordt u dat u dat zeven maanden geleden via een collega te weten kwam (gehoorverslag 28 september 2016, p. 7). U kan dus geen coherent antwoord geven over hoe u te weten zou zijn gekomen dat er een terechtzitting is geweest en dat u geseind werd.

U bent ook niet goed op de hoogte van de procedure bij de rechtbank of de toepasselijke wetgeving. U verklaart dat een advocaat niet is toegelaten bij militaire strafzaken (gehoorverslag 19 september 2016, p. 22). Volgens artikel 37 van de "Rules of criminal procedure for the International Security Forces" (zie informatie bijgevoegd aan het administratief dossier) is het echter wel degelijk toegelaten dat de beklagde politiemann zich kan laten bijstaan door een advocaat. U weet ook niet wat de straf is voor desertie (gehoorverslag 28 september 2016, p. 6) en of de wetgeving hetzelfde is voor een lid van de Federale Politie als voor iemand van de gewone politie (gehoorverslag 28 september 2016, p. 9). U bent dus niet goed op de hoogte van de wetgeving rond ongewettigde afwezigheid van leden van de Iraakse politie, wat wel van u zou kunnen verwacht worden indien u werkelijk hiervoor wordt aangeklaagd door de Iraakse staat.

Gezien de tegenstrijdigheden in uw relaas over uw desertie, het gebrek aan documenten met betrekking tot uw gerechtelijke vervolging en uw tegenstrijdige verklaringen en beperkte kennis over het gerechtelijk proces tegen u, dient er te worden geconcludeerd dat u niet kan staven dat u bent gedeserteerd in de omstandigheden die u aanhaalt en dat de Iraakse staat werkelijk reeds vervolging tegen u heeft ingesteld hiervoor. Bijgevolg kunnen deze feiten niet langer de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Er zijn daarenboven geen indicaties dat u bij terugkeer een disproportionele bestraffing zou riskeren moest u werkelijk onwettig afwezig zijn bij de Federale Politie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt.

U stelt te vrezen dat u uw lonen zou moeten terugbetalen aan de overheid. Wanneer er u gevraagd wordt op basis van wat u dat vreest zegt u ontwijkend dat alles kan verwacht worden van de overheid, die geen gezag of kennis heeft om het land te regeren (gehoorverslag 28 september 2016, p. 8). U kan ook geen concrete reden geven waarom u zou moeten vrezen veroordeeld te worden tot gevangenisstraf of terugbetaling van uw loon.

Gevraagd naar een concreet geval van iemand die veroordeeld is voor lafheid vertelt u over iemand die zijn voertuig achterliet en vluchtte tijdens een opdracht. Hij zat op dat moment aan het front. Hij werd volgens u veroordeeld tot ongeveer zes jaar gevangenisstraf. U kent echter zijn naam niet en weet niet aan welk front of welke linie hij zat. U kan dus slechts zeer weinig gegevens geven over dit concrete geval. Daarenboven bent u niet van uw dienst gedeserteerd tijdens een opdracht aan het front, maar hebt u geweigerd deel te nemen aan een missie. Dit is iets heel anders, want het houdt verschillende gevolgen en risico's voor uw eenheid in. Wanneer u met deze vaststelling wordt geconfronteerd antwoordt u ontwijkend: "Er is wel verschil maar ik heb zelf met hun erover gesproken, met mijn overste en officier, ik zei ik kan niet deelnemen aan de opdracht van morgen, daarna begon ik met mezelf te overwegen wat te doen en besloot ik de kazerne te verlaten" (gehoorverslag 28 september 2016, p. 6-7), wat niet verklaart waarom men u in uw geval zou aanklagen voor lafheid. Daarenboven zijn de omstandigheden waarin u deserteerde ongeloofwaardig bevonden, en kan u dus niet concreet aantonen dat u deserteerde in een situatie waar de aanklacht "lafheid" bij betrokken zou worden.

U kan dus niet aantonen dat er door uw beweerde ongewettigde afwezigheid aan u door de Irakese staat een onredelijke bestraffing zou worden opgelegd.

*Uw profiel als lid van de Federale Politie wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. Het UNHCR stelt over leden van de Irakese veiligheidsdiensten: "UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, **depending on the circumstances of their claim**, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion" (zie informatie bijgevoegd aan het administratief dossier). U moet dus als lid van de Federale Politie een persoonlijk en objectief risico op vervolging aannemelijk maken om recht te hebben op een beschermingsstatuut. Uw problemen in verband met uw desertie, en de vervolging die u daarom zou ondergaan, zijn door het CGVS echter niet geloofwaardig bevonden. Het loutere feit lid van de Federale Politie te zijn geweest is niet voldoende om van een risico op vervolging te spreken. U verklaarde buiten uw desertie en uw vervolging geen andere problemen te kennen omwille van uw job. U verklaarde ook geen andere problemen te kennen in Irak, die niet met uw job te maken hebben (gehoorverslag 28 september 2016, p. 3). Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.*

De door u in het kader van de asielprocedure neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw identiteitsdocumenten en die van uw familie kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst, en die van uw familie ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De door u neergelegde badge en kieskaart van de veiligheidsdiensten en de foto's van uzelf en uw collega's in de kazerne staven enkel dat u een lid was van de Federale Politie, wat ook niet ter discussie staat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. . IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de

provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” en van “de zorgvuldigheidsplicht”.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A van de Conventie van Genève, van de materiële motiveringsplicht,

“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” en van “de zorgvuldigheidsplicht”.

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* en van *“de zorgvuldigheidsplicht”*.

In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* en van *“de zorgvuldigheidsplicht”*.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in Al Muthanna op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw desertie verschillende tegenstrijdigheden bevatten die ertoe leiden dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan het feit dat u deserteerde in de omstandigheden die u aanhaalt.

U verklaarde tijdens uw eerste gehoor dat u er na uw desertie erachter kwam dat de opdracht die u had moeten uitvoeren tegen IS was in het grote stadion van Anbar (gehoorverslag 19 augustus 2016, p. 24). Bij uw tweede gehoor verklaarde u echter dat u nooit hebt geweten om welke opdracht het ging. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u dat u het vergeten bent omdat u al één jaar in België bent (gehoorverslag 28 september 2016, p. 3). Deze uitleg kan uw geloofwaardigheid niet herstellen. Het is niet aannemelijk dat u tussen uw desertie en het eerste gehoor een jaar lang hebt onthouden dat

het om een opdracht in Anbar ging, maar dat dan op de zes weken tussen de twee gehoren dit toch vergeten zou zijn.

Een tweede tegenstrijdigheid betreft het tijdstip van het telefoontje van K.(...) die u na uw desertie vroeg waar u zat. Tijdens uw vrij relaas tijdens het eerste gehoor vertelde u dat u deserteerde en naar huis ging. Khalid belde en vroeg waar u zat, u vertelde hem dat u thuis zat en hij zei dat hij een dossier tegen u zou beginnen bij de militaire rechtbank. U bent direct vertrokken naar uw oom (gehoorverslag 19 augustus 2016, p. 13). Later in hetzelfde gehoor vertelt u dat Khalid u de ochtend na uw desertie belde toen u al bij uw oom was. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u voordien iets anders had verklaard, zegt u dat dat dan verkeerd was overgekomen en dat u niet eens een uur thuis bleef, maar quasi meteen naar uw oom vertrok (gehoorverslag 19 augustus 2016, p. 21). Deze uitleg is niet afdoende om de tegenstrijdigheid op te lossen aangezien u er werd gevraagd om tijdens uw vrij relaas chronologisch over de evenementen die tot uw vertrek leidden te vertellen. Toen u vertelde over deze evenementen, was er geen enkele reden waarom u eerst zou vermelden dat u een telefoontje van K.(...) kreeg en dan dat u naar uw oom vertrok, als dit niet in die volgorde was gebeurd. Bovendien gaf uw relaas de indruk dat u omwille van het telefoontje van K.(...) naar uw oom vertrok. Er dient daarenboven te worden opgemerkt dat u bij uw tweede gehoor een derde tegenstrijdig tijdstip gaf van het telefoontje van K.(...), u vertelt namelijk dat hij u drie of vijf dagen na uw vertrek uit de kazerne belde, maar dat u het niet meer weet. U zegt dat K.(...) u zei dat u een paar dagen afwezig was. Geconfronteerd met het feit dat u bij het eerste gehoor zei dat het de ochtend na uw desertie was, zegt u dat u inderdaad een schatting maakte en het niet meer weet. Het valt ten eerste weeral op dat u zich wel gedurende het jaar tussen uw asielaanvraag en uw eerste gehoor bepaalde zaken kon herinneren, maar die zaken dan vergeten zou zijn in de korte periode tussen het eerste en het tweede gehoor. Bovendien is het niet logisch dat de Federale Politie u pas drie of vijf dagen nadat u uit de kazerne verdween zou proberen te contacteren. U zegt hierop dat K.(...) u misschien echt wou helpen en u wou waarschuwen (gehoorverslag 28 september 2016, p. 4). Dit legt echter niet uit waarom de Federale Politie zo lang zou wachten om te zien waar u zit. Zij kwamen namelijk sinds de ochtend na uw desertie een man tekort voor een operatie.

U legt daarenboven geen enkel document neer dat uw desertie staakt. U verklaart dat u niet weet waar het vervalste verloofformulier ligt dat u gebruikte om de kazerne te verlaten (gehoorverslag 28 september 2016, p. 3).

Er kan door de bovenvermelde elementen geen geloof meer wordt gehecht aan uw verklaringen omtrent de omstandigheden van uw desertie.

Aangezien uw verklaringen over uw desertie niet aannemelijk zijn, tast dit ook meteen de geloofwaardigheid aan van uw verklaringen over het gerechtelijk dossier tegen u omwille van deze desertie. Uw verklaringen over deze gerechtelijke vervolging zijn bovendien ook vaag, incoherent en tegenstrijdig.

Het valt het CGVS vooreerst op dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de procedure die tegen u zou ingesteld zijn omwille van uw desertie. U verklaart tijdens het eerste gehoor namelijk dat u via een ex-collega weet dat er een vonnis bij verstek tegen u is uitgesproken (gehoorverslag 19 augustus 2016, p. 23). Tijdens uw tweede gehoor antwoordt u echter op de vraag of er al een veroordeling is geweest, dat u het niet weet, dat u enkel weet dat er een rechtszaak is.

Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u de keer ervoor verteld had dat u bij verstek veroordeeld was, zegt u dat u het niet meer weet en dat u een andere persoon bent door de lange periode dat u in onzekerheid verkeert in België (gehoorverslag 28 september 2016, p. 8). Deze uitleg is niet afdoende om te verklaren waarom u zich niet meer zou herinneren dat u veroordeeld bent geweest. Een veroordeling voor uw desertie is namelijk hét centraal punt van uw asielrelaas. Door bovenstaande tegenstrijdigheid kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen dat u reeds veroordeeld zou zijn geweest.

U legt bovendien geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u ongewettigd afwezig bent gebleven.

Gevraagd naar documenten met betrekking tot uw gerechtelijk dossier verklaart u tijdens het eerste gehoor dat u er geen hebt en dat het heel moeilijk is om er aan te geraken. U vertelt wel dat er na uw

vertrek uit Irak een militaire deurwaarder bij uw thuis is geweest maar dat u daar ook geen document van hebt (gehoorverslag 19 augustus 2016, p. 21-22). Tijdens het tweede gehoor zegt u nogmaals dat u er geen hebt en er geen kan krijgen. Uw familie kan er ook niet aan geraken. U zegt dat het om een militaire zaak gaat en dat het niet gemakkelijk is om aan de strikt geheime documenten te geraken. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat, volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, mensen tegen wie er een procedure loopt bij de rechtbank van de interne veiligheidsdiensten wel een kopie van hun gerechtelijk dossier kunnen opvragen (deze informatie is bijgevoegd aan het administratief dossier) stelt u de retorische vraag of mensen die veroordeeld worden een kopie van de uitspraak kunnen krijgen. Er wordt dan nogmaals gezegd dat het toch logisch is dat u documenten zou kunnen krijgen, al was het om een advocaat te raadplegen. U antwoordt daarop dat u buiten het land bent en geen advocaat kan raadplegen om de stukken op te vragen. Nogmaals gevraagd waarom uw familie niet aan de documenten kan geraken, antwoordt u kort dat dat niet kan (gehoorverslag 28 augustus 2016, p. 5-6). Er dient te worden geconcludeerd dat u geen afdoende verklaring kan geven waarom u geen enkel document met betrekking tot uw gerechtelijke vervolging kan neerleggen. Volgens artikel 64 van de "Rules of criminal procedure for the [Internal] Security Forces" (zie informatie bijgevoegd aan het administratief dossier) mogen de beklaagde en zijn advocaat trouwens het gerechtelijk dossier inkijken en er een kopie van verkrijgen. Er zijn dus wel degelijk mogelijkheden om aan documenten met betrekking tot uw proces te geraken.

Met betrekking tot het vonnis bij verstek, verklaart u bij het eerste gehoor dat u geen document ervan hebt gekregen en dat uw ouders er niet aan kunnen geraken omdat zij hier niet voor kunnen gaan aankloppen. Er wordt dan geopperd dat als een persoon veroordeeld wordt, hij hiervan toch op de hoogte moet worden gesteld. U antwoordt hierop dat het anders is bij de militaire rechtbank waarbij de persoon ingeseind wordt en meteen gearresteerd (gehoorverslag 19 augustus 2016, p. 23). Dit verklaart niet waarom u geen enkel document zou kunnen verkrijgen met betrekking tot uw veroordeling. U verklaarde bovendien eerst zelf dat er pas bij het vonnis iets op papier staat bij een militaire rechtszaak (gehoorverslag 19 augustus 2016, p. 22). Uw verklaringen over het al dan niet bestaan van een vonnis op papier zijn dus tegenstrijdig. U hebt dus geen afdoende uitleg waarom u geen document kan neerleggen dat staft dat er een vonnis bij verstek tegen u is uitgesproken.

Het valt ook op dat u bijzonder weinig informatie kan geven over de gerechtelijke vervolging die tegen u zou zijn ingesteld in Irak.

Er wordt u tweemaal gevraagd om alles te vertellen wat u weet over het gerechtelijk dossier tegen u. De eerste keer antwoordt u algemeen met betrekking tot de gevangenisstraf en geldboete die volgens u wordt opgelegd aan mensen die deserteren. De tweede keer wordt er u weer gevraagd om alles te vertellen wat u weet over de gerechtelijke vervolging tegen u, en te zeggen wat er wanneer gebeurd is. U antwoordt algemeen en vaag: "Zij hebben momenteel mijn dossier opgestuurd naar de militaire rechtbank. Ik heb momenteel drie overtredingen gedaan, ten eerste zonder toestemming de kazerne verlaten, gedeserteerd van mijn dienst en het land verlaten. Het is mogelijk dat er voor elke overtreding een rechtszaak volgt." Er wordt dan een derde maal gevraagd om echt alles met betrekking tot het gerechtelijk dossier tegen u te vertellen en u verklaart zeer vaag: "Nu ben ik al één jaar en drie maanden hier ongeveer, ik heb geen contacten meer met mijn oude collega en vrienden maar ik weet dat als ik terugga word ik meteen opgepakt en in de gevangenis gestoken om voorgeleid te worden voor de rechter" (gehoorverslag 28 september 2016, p. 4). U slaagt er dus niet in om, ondanks herhaaldelijk aandringen, een duidelijk overzicht te geven van de verschillende stappen die reeds tegen u zijn ondernomen op gerechtelijk vlak.

U verklaart daarenboven dat uw familie ook geen informatie heeft over de gerechtelijke vervolging tegen u. U zegt ook dat de Federale Politie maar één keer bij uw thuis is geweest om u te komen zoeken. U kan echter niet zeggen wanneer dit was, zelfs niet ongeveer. U zegt dat u niet wil verkeerde informatie geven die dan tegen u gebruikt zal worden. Het feit dat de Federale Politie u bij uw thuis kwam zoeken is een ingrijpende gebeurtenis die op u en uw familie toch indruk moet hebben nagelaten. Het is dus niet geloofwaardig dat u geen enkele tijdsindicatie kan geven van dit incident. Er wordt dan ook aangedrongen om een antwoord te geven maar u verwijst naar het feit dat u al lang in België bent en dat u zich niet alle details herinnert (gehoorverslag 28 september 2016, p. 4-5). Bovendien vertelde u bij uw eerste gehoor dat de militaire deurwaarder twintig dagen na uw vertrek uit Irak u bij uw thuis was komen zoeken (gehoorverslag 19 [augustus] 2016, p. 21-22). U kon bij het eerste gehoor dus wel een antwoord geven. De indruk wordt dus sterk gewekt dat u weigerde bij uw tweede gehoor een antwoord te geven omdat u zich niet herinnerde wat u had verklaard bij het eerste gehoor en hiermee geen tegenstrijdigheid wou creëren. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en

het kan dus ook niet als aannemelijk worden beschouwd dat de Federale Politie u bij uw thuis is komen zoeken.

U vertelt dat, buiten het bezoek van de Federale Politie aan uw huis, uw familie niks heeft gehoord over de vervolgingen tegen u. U zegt dat zij ook niets hebben gevraagd. Zij zijn oude mensen en zolang u in België zit bent u veilig. Het is niet aannemelijk dat uw familie niet alle mogelijke informatie zou proberen te verzamelen over het gerechtelijk proces waardoor u Irak moest ontvluchten. Het zou namelijk kunnen dat de rechtbank uiteindelijk beslist heeft niet te vervolgen en dat er voor u geen probleem meer is. Geconfronteerd met deze vaststelling antwoordt u ontwijkend dat uw ouders oude mensen zijn en dat zij niet naar dit soort instanties kunnen gaan om informatie te zoeken (gehoorverslag 28 september 2016, p. 9). Dit is echter geen afdoende uitleg waarom uw familie geen enkele moeite zou hebben gedaan om te weten hoe het precies zat met de vervolging die tegen u werd ingesteld en waardoor u het land verliet.

U hebt daarenboven zelf ook bijzonder weinig concrete informatie over de aanklacht tegen u. Tijdens het gehoor wordt u geconfronteerd met de vaststelling dat volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, mensen die uit de politie ongewettigd afwezig zijn ontslagen worden, en eventueel veroordeeld worden tot een gevangenisstraf met uitstel en een geldboete. U zegt dat dat niet kan en dat de persoon bij de gewone desertie wordt veroordeeld en in de gevangenis gezet en daarnaast tijdens zijn detentie de helft van zijn loon krijgt. U reageert ook dat u als lid van de Federale Politie wél een risico loopt gestraft te worden als deserteur, omdat er tegen u ook een aanklacht loopt voor lahfeid (mutagadel in het Arabisch). U hebt deze aanklacht echter nooit op papier gezien. U verklaart enkel vaag dat u weet dat desertie en lahfeid de aanklachten zijn omdat "die Raes Uraffa heeft een paar dagen na mijn desertie gebeld en zei dat ik moest terugkomen naar de dienst, anders krijg je problemen. Hij heeft wel uitgelegd welke problemen te verwachten, hij zei dat er een onderzoekscommissie wordt opgericht om jouw desertie te onderzoeken, en daarnaast is het mogelijk dat ze je naar de rechter sturen wegens het feit dat je je dienst hebt neergelegd en niet hebt deelgenomen aan de opdracht" (gehoorverslag 28 september 2016, p. 6-7). Bovendien verklaarde u voordien, zoals eerder aangehaald, "Zij hebben momenteel mijn dossier opgestuurd naar de militaire rechtbank. Ik heb momenteel **drie** overtredingen gedaan, ten eerste zonder toestemming de kazerne verlaten, gedeserteerd van mijn dienst en het land verlaten. Het is **mogelijk** dat er voor elke overtreding een rechtszaak volgt." (gehoorverslag 28 september 2016, p. 4). Het valt op dat u het plots over drie, in plaats van twee, overtredingen hebt en zegt dat er slechts een mogelijkheid is voor een rechtszaak met betrekking tot deze overtredingen. U bent dus eigenlijk helemaal niet zeker wat de aanklacht tegen u precies zou zijn. U verklaart dat de aanklacht niet op papier wordt overhandigd aan de persoon in kwestie (gehoorverslag 19 [augustus] 2016, p. 22). Indien dit klopt kan u dus ook niet weten wat de aanklacht tegen u is. U brengt dus geen enkel concreet element aan dat staat dat u wordt aangeklaagd voor desertie en lahfeid.

U verklaart ook dat er reeds een terechtzitting geweest is in uw zaak en dat uw naam overal geseind is geweest. U weet echter niet meer wanneer dit is gebeurd. Gevraagd naar hoe u weet dat deze zaken zijn gebeurd, antwoordt u eerst ontwijkend dat u zeven maanden geleden contact had met collega's en vrienden en daarna niet meer. Wanneer de vraag nogmaals gesteld wordt, antwoordt u dat het een vanzelfsprekende procedure is en legt uit wat het betekent wanneer iemand geseind wordt. Nadien wordt er nog eens gevraagd hoe u weet dat er een terechtzitting is geweest en antwoordt u dat u dat zeven maanden geleden via een collega te weten kwam (gehoorverslag 28 september 2016, p. 7). U kan dus geen coherent antwoord geven over hoe u te weten zou zijn gekomen dat er een terechtzitting is geweest en dat u geseind werd.

U bent ook niet goed op de hoogte van de procedure bij de rechtbank of de toepasselijke wetgeving. U verklaart dat een advocaat niet is toegelaten bij militaire strafzaken (gehoorverslag 19 [augustus] 2016, p. 22). Volgens artikel 37 van de "Rules of criminal procedure for the International Security Forces" (zie informatie bijgevoegd aan het administratief dossier) is het echter wel degelijk toegelaten dat de beklaagde politiemans zich kan laten bijstaan door een advocaat. U weet ook niet wat de straf is voor desertie (gehoorverslag 28 september 2016, p. 6) en of de wetgeving hetzelfde is voor een lid van de Federale Politie als voor iemand van de gewone politie (gehoorverslag 28 september 2016, p. 9). U bent dus niet goed op de hoogte van de wetgeving rond ongewettigde afwezigheid van leden van de Irakese politie, wat wel van u zou kunnen verwacht worden indien u werkelijk hiervoor wordt aangeklaagd door de Irakese staat.

Gezien de tegenstrijdigheden in uw relaas over uw desertie, het gebrek aan documenten met betrekking tot uw gerechtelijke vervolging en uw tegenstrijdige verklaringen en beperkte kennis over het

gerechtelijk proces tegen u, dient er te worden geconcludeerd dat u niet kan staven dat u bent gedeserteerd in de omstandigheden die u aanhaalt en dat de Iraakse staat werkelijk reeds vervolging tegen u heeft ingesteld hiervoor. Bijgevolg kunnen deze feiten niet langer de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Er zijn daarenboven geen indicaties dat u bij terugkeer een disproportionele bestraffing zou riskeren moest u werkelijk onwettig afwezig zijn bij de Federale Politie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt.

U stelt te vrezen dat u uw lonen zou moeten terugbetalen aan de overheid. Wanneer er u gevraagd wordt op basis van wat u dat vreest zegt u ontwijkend dat alles kan verwacht worden van de overheid, die geen gezag of kennis heeft om het land te regeren (gehoorverslag 28 september 2016, p. 8). U kan ook geen concrete reden geven waarom u zou moeten vrezen veroordeeld te worden tot gevangenisstraf of terugbetaling van uw loon.

Gevraagd naar een concreet geval van iemand die veroordeeld is voor lafheid vertelt u over iemand die zijn voertuig achterliet en vluchtte tijdens een opdracht. Hij zat op dat moment aan het front. Hij werd volgens u veroordeeld tot ongeveer zes jaar gevangenisstraf. U kent echter zijn naam niet en weet niet aan welk front of welke linie hij zat. U kan dus slechts zeer weinig gegevens geven over dit concrete geval. Daarenboven bent u niet van uw dienst gedeserteerd tijdens een opdracht aan het front, maar hebt u geweigerd deel te nemen aan een missie. Dit is iets heel anders, want het houdt verschillende gevolgen en risico's voor uw eenheid in. Wanneer u met deze vaststelling wordt geconfronteerd antwoordt u ontwijkend: "Er is wel verschil maar ik heb zelf met hun erover gesproken, met mijn overste en officier, ik zei ik kan niet deelnemen aan de opdracht van morgen, daarna begon ik met mezelf te overwegen wat te doen en besloot ik de kazerne te verlaten" (gehoorverslag 28 september 2016, p. 6-7), wat niet verklaart waarom men u in uw geval zou aanklagen voor lafheid. Daarenboven zijn de omstandigheden waarin u deserteerde ongeloofwaardig bevonden, en kan u dus niet concreet aantonen dat u deserteerde in een situatie waar de aanklacht "lafheid" bij betrokken zou worden.

U kan dus niet aantonen dat er door uw beweerde ongewettigde afwezigheid aan u door de Irakese staat een onredelijke bestraffing zou worden opgelegd.

Uw profiel als lid van de Federale Politie wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. Het UNHCR stelt over leden van de Irakese veiligheidsdiensten: "UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, **depending on the circumstances of their claim**, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion" (zie informatie bijgevoegd aan het administratief dossier). U moet dus als lid van de Federale Politie een persoonlijk en objectief risico op vervolging aannemelijk maken om recht te hebben op een beschermingsstatuut. Uw problemen in verband met uw desertie, en de vervolging die u daarom zou ondergaan, zijn door het CGVS echter niet geloofwaardig bevonden. Het loutere feit lid van de Federale Politie te zijn geweest is niet voldoende om van een risico op vervolging te spreken. U verklaarde buiten uw desertie en uw vervolging geen andere problemen te kennen omwille van uw job. U verklaarde ook geen andere problemen te kennen in Irak, die niet met uw job te maken hebben (gehoorverslag 28 september 2016, p. 3). Er kan dan ook in uw hoofd geen gegronde

vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

De door u in het kader van de asielprocedure neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw identiteitsdocumenten en die van uw familie kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst, en die van uw familie ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De door u neergelegde badge en kieskaart van de veiligheidsdiensten en de foto's van uzelf en uw collega's in de kazerne staven enkel dat u een lid was van de Federale Politie, wat ook niet ter discussie staat. (...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven, betoogt verzoeker in het verzoekschrift als volgt:

"(...) Verweerster haalt in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk zou hebben gemaakt.

Dit stemt evenwel niet overeen met de werkelijkheid. Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat hij geen andere keuze had dan het land van herkomst, Irak, te verlaten. Verweerster gaat uit van de verkeerde veronderstellingen.

- Opdracht

Verweerster hecht in de bestreden beslissing geen geloof aan de verklaringen van verzoeker over de vermeende opdracht.

Verzoeker blijft echter benadrukken dat de opdrachten nooit op voorhand gekend zijn en dat er enkel informatie werd gegeven over de opdracht ter plekke. Aangezien hij weigerde om mee te werken aan de opdracht wist hij op dat moment niet wat die inhield.

"-En heeft hij niet verteld over welke opdracht het ging?

- Hij wist het niet, alleen diegenen die moeten naar de opdracht gaan, krijgen ter plekke informatie over de opdracht"

(administratief dossier, gehoorverslag 19 augustus 2016, p.23)

- Telefoon Khalid

Verweerster benadrukt in de bestreden beslissing dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde in verband met het telefoongesprek met Khalid.

Verzoeker zou willen opmerken dat hij wel degelijk op 3 augustus 2015 zijn woning verliet en dit rond 22 uur. Dit was op dezelfde dag dat hij deserteerde.

Op 4 augustus 2015, toen verzoeker al bij zijn oom verbleef, één dag na het verlaten van de kazerne, kreeg hij telefoon van Khalid.

- Rechtszaak en gerechtelijk dossier

Verweerster haalt aan in haar bestreden beslissing dat verzoeker onduidelijk is over de rechtszaak en het vonnis tegen verzoeker. Ook benadrukt ze dat verzoeker weinig kennis zou hebben over zijn gerechtelijk dossier.

Ten onrechte is verweerster van oordeel dat verzoeker weinig informatie kan geven over de gerechtelijke vervolging in Irak en verwijt zij verzoeker in de bestreden beslissing weinig interesse te hebben voor zijn gerechtelijke vervolging.

Verzoeker is formeel dat hij vandaag zeker weet dat er een vonnis tegen hem is uitgesproken. Hij doet alles wat in zijn macht ligt om een bewijs van dit vonnis te bekomen. Tot op heden is hij daar nog niet in geslaagd. Hetzelfde geldt voor het volledige gerechtelijke dossier.

Verzoeker verblijft sinds meer dan één jaar en drie maanden niet meer in zijn thuisland. Sindsdien heeft hij geen contact meer met oude collega's en vrienden. Verzoeker wil dan ook benadrukken dat hij geen idee heeft hoe het gerechtelijk onderzoek tegen hem verder is verlopen. Hij is er echter 100% zeker van dat wanneer hij zou teruggaan naar Irak, hij meteen wordt opgepakt en in de gevangenis zal worden opgesloten om dan te worden voorgeleid voor de rechter.

Verzoeker volhardt in het feit dat ook zijn ouders en familie geen extra informatie hebben in verband met de gerechtelijke vervolging, aangezien het over een militaire zaak gaat en niet over een civiele zaak. (...)"

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in bovenstaand betoog beperkt tot het herhalen van bepaalde eerder afgelegde verklaringen omtrent zijn asielmotieven – waardoor de onverenigbaarheid daarvan met andere verklaringen uiteraard niet wordt opgeheven –, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zodoende wordt evenwel geen afbreuk gedaan aan de vaststellingen van de bestreden beslissing. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind. Zij volstaan om te besluiten dat verzoeker in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Verzoeker wijst er verder terecht op dat *in casu* niet wordt getwijfeld aan zijn tewerkstelling bij de Iraakse federale politie. Verzoekers verwijzing naar informatie waaruit blijkt dat hij een risicoprofiel heeft en er reeds incidenten plaatsvonden waarbij leden van de Iraakse politie- en veiligheidsdiensten werden geviséerd (stukken 32-37 gevoegd bij het verzoekschrift) kan evenwel niet volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Middels een aanvullende nota van 10 januari 2017 legt verzoeker een aantal documenten neer die volgens hem bewijzen dat er in Irak een gerechtelijk dossier tegen hem loopt naar aanleiding van de door hem gepleegde desertie. Het betreft een document van 24 augustus 2015 waarin staat dat tegen verzoeker een onderzoek werd opgestart wegens zijn onwettige afwezigheid (stuk 38), een arrestatiebevel van 12 augustus 2015 naar aanleiding van verzoekers onwettige afwezigheid (stuk 39), een vonnis van 26 augustus 2015 waarin verzoeker zou worden veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf (stuk 40), een lijst met namen waarin verzoeker wordt vermeld (stuk 41), en de enveloppe waarmee voormelde documenten werden opgestuurd naar verzoeker in België (stuk 42).

De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaf dat het heel moeilijk is om aan documenten betreffende zijn gerechtelijk dossier in Irak te geraken, en dat het ook voor zijn familie niet mogelijk was dergelijke documenten te bemachtigen (stuk 11, gehoorverslag, p. 21, 22; stuk 6, gehoorverslag, p. 5, 6). De vaststelling dat verzoeker voor het eerst in het kader van het beroep tegen zijn negatieve asielbeslissing documenten neerlegt die de kern van zijn relaas, met name dat hij in Irak gerechtelijk wordt vervolgd wegens desertie, moeten staven, maar geen enkele toelichting geeft wat betreft de wijze waarop hij deze documenten alsnog heeft weten te verkrijgen, doet reeds in ernstige mate afbreuk aan de authenticiteit ervan. Bovendien moet worden vastgesteld dat deze documenten naar inhoud gebrekkig zijn, dan wel inconsistent met verzoekers verklaringen. Zo kan in het document waarin een onderzoek wordt gelast naar verzoekers desertie (stuk 38) worden gelezen dat verzoeker sedert 5 augustus 2015 afwezig is op zijn werk en niet is komen opdagen voor een opdracht op 23 augustus 2015. Nochtans heeft verzoeker volgens zijn eigen verklaringen de kazerne verlaten in de nacht van 3 op 4 augustus 2015 en is hij niet komen opdagen voor een opdracht waaraan hij 's anderendaags moest deelnemen (stuk 6, gehoorverslag, p. 2, 3). Ook stelt de Raad vast dat zowel het document waarin een onderzoek wordt gelast naar verzoekers desertie (stuk 38) als het arrestatiebevel (stuk 39) geprinte documenten, zijn waarop het logo bovenaan vaag en zelfs niet volledig is afgeprint. Ook bevatten deze documenten geen enkele stempel. Gelet op deze vaststellingen kunnen dergelijke stukken dan ook door eender wie zijn opgemaakt en worden ze derhalve niet authentiek geacht. Opvallend is ook dat de ruimte waarin moet worden ingevuld hoelang verzoeker in de gevangenis dient te verblijven blanco gelaten is in het vonnis (stuk 40). Dat de strafmaat niet wordt vastgesteld, doet afbreuk aan de beweerde authenticiteit

van dit vonnis, laat staan dat dit document kan aantonen dat verzoeker in zijn land van herkomst tot een gevangenisstraf van twee jaar zou zijn veroordeeld. De lijst met namen (stuk 41) toont hoogstens aan dat verzoeker als politieagent werkzaam was, welk element *in casu* niet wordt betwist. Uit de enveloppe (stuk 42) blijkt dat verzoeker post werd opgestuurd vanuit Amman, Jordanië, en dus niet vanuit zijn land van herkomst, hetgeen een bijkomende aanwijzing vormt voor de dubieuze herkomst van de bijgebrachte stukken.

Dient nog te worden opgemerkt dat documenten hoe dan ook slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Aan de cumulatieve voorwaarden vermeld in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet is *in casu* niet voldaan, zodat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Derhalve is verzoekers argument dat hij onmogelijk de bescherming kan inroepen van de Iraakse autoriteiten *in casu* niet relevant.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie al-Muthanna, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. . IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie

is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid- Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er

voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.”.

Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening wordt gehouden met “*objectieve informatie die aantoonst dat de situatie voor burgers in Zuid-Irak allesbehalve veilig is*”. Verzoeker verwijst naar het rapport “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” van oktober 2014 waar ook de verwerende partij naar verwijst (stuk 3). Verzoeker verwijst in dit verband tevens naar een arrest van de Raad waarin op basis van voormeld rapport wordt aangenomen dat UNHCR de situatie in Zuid-Irak onveilig acht (stuk 4). Verzoeker stelt dat het geweld in Irak danig grote proporties aanneemt dat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict en dat dit ook geldt voor het zuiden van het land. Uit objectieve informatie blijkt volgens verzoeker dat de veiligheidssituatie in al-Rumaitha, de stad waarvan verzoeker afkomstig is, uiterst precair blijft. Verzoeker wijst op meerdere geweldsincidenten die in verschillende provincies van Zuid-Irak en elders in Irak burgerslachtoffers hebben geëist (stukken 5-14, 20-31). Verzoeker stelt verder dat het geweld in Irak sinds begin 2014 een stroom van intern ontheemden (IDP's) op gang heeft gebracht die zich voornamelijk in de zuidelijke provincies hebben gevestigd en daar geconfronteerd worden met mensonwaardige levensomstandigheden (stukken 15-19). De verwerende partij heeft volgens verzoeker geen oog voor de humanitaire gevolgen van het conflict in Irak en het daaruit voortvloeiende risico op een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Ten slotte stelt verzoeker onder verwijzing naar een recent arrest van de Raad dat de beslissing van de verwerende partij dient te worden gebaseerd op zeer actuele informatie.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de hoger weergegeven analyse van de veiligheidssituatie en bereikbaarheid met betrekking tot de zuidelijke provincies van Irak in het algemeen, en de provincie al-Muthanna in het bijzonder, niet langer actueel zou zijn of dat de op basis van deze analyse bereikte conclusie dat er actueel voor burgers in de provincie al-Muthanna geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet niet correct zou zijn. Overigens wordt opgemerkt dat de verwerende partij middels een aanvullende nota van 7 maart 2017 zeer recente informatie bijbrengt omtrent de veiligheidssituatie in Zuid-Irak (COI Focus, “*Irak, Veiligheidssituatie Zuid- Irak*, van 4 februari 2017). De door verzoeker bijgevoegde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie in het administratief dossier en bij verweerders aanvullende nota.

Waar verzoeker verwijst naar de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” van oktober 2014, dient te worden opgemerkt dat dit document hoofdzakelijk betrekking heeft op het weigeren van internationale bescherming op basis van een intern vestigingsalternatief. Verder wordt in punt 27 van dit document gesteld: “*(...) When, in the context of the adjudication of an individual case of a person originating from Iraq, 1951 Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply (...)*” [eigen vertaling]. Aldus wordt hierin niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Met de inhoud van voormeld standpunt van UNHCR, dat overigens reeds dateert van geruime tijd voor de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier, wordt – anders dan in de zaak die het voorwerp uitmaakte van het arrest van de Raad waarnaar verzoeker in dit verband verwijst – in deze landeninformatie en in de bestreden beslissing bovendien terdege rekening gehouden.

Dat er zich in de provincie al-Muthanna terreuraanslagen en andere geweldsincidenten voordoen, zoals ook blijkt uit de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken en de recente analyse toegevoegd aan verweerders aanvullende nota, wordt in bovenstaande veiligheidsanalyse overigens niet betwist. De door verzoeker bijgevoegde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie in het administratief dossier en bij verweerders aanvullende nota. De verwijzing naar meer recente incidenten kan op zich niet volstaan om aan te tonen dat het de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie al-Muthanna, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel concreet element bijbrengt op basis waarvan zou kunnen worden aangenomen dat hij na terugkeer naar zijn regio van herkomst in een precaire humanitaire situatie zal terechtkomen waarin hij zal zijn blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet of artikel 3 EVRM.

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker in Irak terecht kan in zijn regio van herkomst, kan een loutere verwijzing naar algemene informatie aangaande de situatie van Irakese IDP's niet volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift om de bestreden beslissing minstens te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF